

Als bij toverslag

Shanna Swendson bij Boekerij:

Heks & The City-serie:

Betoverend

Op vleugels

Als bij toverslag

Shanna Swendson

Als bij toverslag

Zal Katie eindelijk de man van haar dromen
kunnen betoveren?

Vertaald door Lidwien Biekmann

Dit boek verscheen eerder bij Arena

ISBN 978-90-599-0202-2

ISBN 978-94-023-2387-0 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Damsel Under Stress*

Vertaling: Lidwien Biekmann

Omslagontwerp: Bürosüd

Omslagbeeld: © Robbin Egberts

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2007 by Shanna Swendson

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen ter herinnering aan mijn vriendin Rosa Vargas,
die me de moed heeft gegeven om mijn eerste boek te schrijven,
die me steeds feedback gaf bij het schrijven van de eerste twee
boeken, maar die dit boek helaas niet meer heeft gezien.

1

Het laatste wat ik verwachtte te zien toen ik de broodjeszaak binnenkwam was een petemoei. Niet dat ik petemoeien ergens anders wel verwacht aan te treffen, ook al is mijn leventje tegenwoordig zó vreemd dat bijna niets meer me verbaast. Ik werk voor een magisch bedrijf, dus feeën, elfen, dwergen, tovenaars en pratende waterspuwers loop ik elke dag tegen het lijf. Maar een echte, onvervalste petemoei had ik nog nooit eerder gezien en die ochtend verwachtte ik niet dat daar verandering in zou komen. Bovendien had ik er, voor het eerst van mijn leven, ook beslist niet een nodig.

Sinds de vorige avond had ik namelijk eindelijk mijn prins op het witte paard gevonden. Op de kerstborrel van ons bedrijf had Owen Palmer, de geweldig knappe, briljante en machtige tovenaars die toevallig ook nog eens een ontzettend aardige man was, me gekust alsof hij niets liever deed, en tegen me gezegd dat hij me altijd al heel leuk had gevonden. Ja, in de magische wereld was Owen een heuse ster, en die ster vond mij leuk: de doodgewone, niet-magische Katie Chandler, het alledaagse meisje uit een klein stadje in Texas. Die zaterdagochtend hadden we onze eerste echte date: een date van twee mensen die hadden toegegeven dat ze in elkaar geïnteresseerd waren. We hadden afgesproken om te gaan brunchen in een knusse broodjeszaak aan Irving Place, wat de meest romantische locatie in New York was die ik kon bedenken voor een ongedwongen eerste date.

En dat moest dus wel betekenen dat de petemoei die ik daar zag op iemand anders zat te wachten. Ik nam tenminste maar aan dat het een petemoei was. Ik weet dat het gevaarlijk kan zijn om zo-

maar een conclusie te trekken, maar ik was behoorlijk goed in het doorzien van de waarheid en deze mevrouw zou zo bij de film als petemoei aan de slag kunnen. Ze was uiteraard ouder dan de gemiddelde, eeuwig jonge feetjes die ik kende en aan haar vleugels kon ik zien dat ze niet zomaar een excentrieke New Yorkse was. Nog een aanwijzing was de toverstaf met een ster aan het uiteinde die voor haar op het tafeltje lag. Niemand van de andere magische mensen die ik kende gebruikte een toverstokje. Iedereen die zag wat ik zag, zou precies hetzelfde hebben gedacht.

Ik kreeg bijna medelijden met haar Assepoester, want dit leek me nu niet bepaald een top-petemoei. In tegenstelling tot de meeste andere feeën was ze vierkant en dik, maar ik kon niet goed zien of ze echt zo dik was, of dat het door haar kleren kwam. Het leek namelijk wel alsof ze nooit kleren uittrok, maar elke dag gewoon een nieuwe outfit aantrok, over de andere heen, en alsof ze dat al een paar honderd jaar deed. Ik zag eindeloos veel lagen kleren: stukjes kleurige katoen, tule, patchwork, satijn en fluweel. De bovenste laag was een gewaad van oudroze, stoffig fluweel dat hier en daar al versleten was. Een roestige tiara waar een paar steentjes uit ontbraken hing scheef op haar grijze pijpenkrullen en een van haar vleugels was verbogen.

Niemand anders in de broodjeszaak merkte natuurlijk dat zich een vreemde vogel tussen hen bevond, maar dat kwam niet doordat ze allemaal verdiept waren in hun krant of hun gesprekken of doordat de cafeïne hun hersencellen nog niet had bereikt. Ik ben immuun voor magie, dus de toverspreuk waarmee de petemoei haar magische uiterlijk voor gewone mensen verborgen hield, werkte bij mij niet. Ik zag wat er werkelijk te zien was, terwijl de andere klanten waarschijnlijk alleen maar een oudere vrouw met een tweed mantelpakje en degelijke schoenen zagen.

Maar zoals ik al zei, kwam ze natuurlijk niet voor mij, want ik had net een date met mijn droomprins. Ik was ongeveer vijf minuten te vroeg, en ik besloot de resterende minuten (Owen was heel punctueel) te besteden aan het uitzoeken van een tafeltje.

Helaas was het erg druk in de zaak en waren er niet zoveel tafeltjes beschikbaar. Ik bleef aarzelend bij de deur staan en wachtte tot Owen kwam opdagen of tot er iemand wegging.

‘Joehoe, Katie!’ Ik draaide me om toen ik mijn naam hoorde en zag dat de petemoei naar me wuifde. Ik wuifde halfslachtig terug, waarop ze met haar toverstokje naar de lege stoel tegenover haar wees. Ik haalde mijn schouders op, liep naar het tafeltje toe en ging zitten. Misschien kon ik haar de zaak wel uit kletsen en dan had ik een heel tafeltje als Owen binnenkwam. ‘Mooi, je bent precies op tijd,’ zei ze terwijl ik ging zitten.

‘Op tijd waarvoor?’ vroeg ik.

‘Voor ons gesprekje natuurlijk!’ Ze lachte met een tinkelend geluid. ‘Dom van me, ik heb me nog niet voorgesteld. Ik ben Ethelinda, je petemoei. Ik moet je helpen om je ware liefde te vinden.’

‘O, maar in dat geval bent u vast in de war met iemand anders. Ik heb op dit moment geen hulp nodig. De afgelopen tien jaar zou dat heel welkom zijn geweest, maar nu gaat het op dat gebied eindelijk goed.’

Ze zwaaide naar me met haar toverstokje met ster en er verscheen een prachtig porseleinen theeservies op tafel. Toen ze twee kopjes had ingeschonken en een paar suikerklontjes in de thee had gemikt, zei ze: ‘Wij zijn nooit in de war. Je hebt waarschijnlijk meer hulp nodig dan je denkt en daarom ben ik naar je toegestuurd. Melk? Citroen?’

‘Melk, alstublieft. Maar ik heb een date, over twee minuten. Ik heb uw hulp echt niet nodig, want ik heb eindelijk de prins op het witte paard gevonden, en hij heeft mij gevonden, en eind goed al goed en zo.’

Ze fronste haar wenkbrauwen en zwaaide nog een keer. Er verscheen een oud boek vol ezelsoren op het tafeltje. Ze pakte de bril die aan een koordje om haar nek hing en zette die op haar neus. Een van de poten was kapot, waardoor de bril scheef op haar neus hing. ‘Hmmm,’ zei ze terwijl ze in het boek begon te bladeren. ‘Ach ja, nu zie ik wat je bedoelt. Ik heb in tijden niet meer zo’n

treurig geval gehad. Je had inderdaad de afgelopen jaren wel een beetje hulp kunnen gebruiken, hè?’

Ik kromp ineen bij haar beschrijving van wat kennelijk mijn datingverleden was. Maar in dat boek moesten nog heel wat datingverzichten van andere mensen staan, want anders kon het nooit zo dik zijn. Die van mij paste gemakkelijk op een kladblaadje. ‘Dat is nog zacht uitgedrukt,’ zei ik. ‘Daarom begrijp ik er ook niets van. U had me beter in de afgelopen jaren kunnen helpen, want toen behandelde bijna iedere man die ik ontmoette me als z’n kleine zus, of anders vonden ze me wel te saai, of te aardig. Ik snap niet waarom u me uitgerekend nu te hulp schiet.’

‘O, maar wij verknoeien geen tijd aan kleinigheden. Wij komen alleen als de toekomst op het spel staat, wanneer het voor het algemene welzijn van de wereld van belang is dat iemand de voorbestemde ware liefde vindt.’

De voorbestemde ware liefde, dat klonk als iets uit een vreselijk zoetsappig romannetje. En ook uit een van mijn wildste fantasieën. Het zou een stuk simpeler worden om de ware te vinden als ik zeker wist dat hij voor mij voorbestemd was. Als Owen en ik echt voor elkaar bestemd waren, hoefde ik me ook niet meer angstig af te vragen of een supermachtige tovenaer iemand als ik wel boeiend zou blijven vinden. Toen kreeg ik plotseling een angstig voor gevoel. ‘Eh, we hebben het hier toch wel over Owen Palmer, hè?’ Het zou echt vette pech zijn als dat mens me uitgerekend nu aan een hele andere man zou komen koppelen.

Ze bladerde nog eens in haar boek en neuriede daar intussen zacht bij. Eindelijk zei ze: ‘Ja hoor, absoluut zeker. Ach heden, ik zie dat hij bij zijn vroegere romances misschien nog wel meer hulp had kunnen gebruiken dan jij. Wat is die man verlegen, zeg. Maar ja, we werken nu eenmaal alleen voor het vrouwelijke geslacht. De mannen moeten het helemaal zelf doen.’ Ze begon zacht te giechelen. ‘Je hoort nu eenmaal nooit over de prins op het witte paard die hulp krijgt van een petemoei, of wel soms? Nee hoor, dat is alleen maar Assepoester.’

‘Ja, maar Assepoester is toch een...’ – ik zei bijna sprookje, maar ik hield me nog net op tijd in, want dat woord zou wel eens niet magisch correct kunnen zijn – ‘een verhaal?’

Ze trok één wenkbrauw op tot boven haar montuur, waardoor haar gezicht er nog veel schever uitzag en haar bril gevaarlijk ver van haar neus gleed. ‘O ja? En hoe verklaar je dan dat er in bijna iedere cultuur wel een versie van het klassieke Assepoesterverhaal is?’ Ze snoof minachtend. ‘Dat was een van mijn grootste triomfen. Ik heb er zelfs een prijs mee gewonnen.’ Ze begon in haar hals te vissen tot ze haar vinger achter een gouden ketting had gehaakt die ze als een ankerketting optrok tot er een stervormige medaille uit de dikke laag kleren tevoorschijn kwam. ‘Zie je wel? Daar ben ik heel beroemd mee geworden.’

‘Goh, wat leuk,’ zei ik, ook al was de medaille zo bruin geworden dat het ook de derde prijs in de wedstrijd appeltaarten bakken van de plattelandsvrouwen had kunnen wezen. Ik dacht aan de sprookjes die ik had gelezen of waarover ik had gehoord, afgezien van de Disney-versies dan. ‘Maar er zijn toch ook heel veel spro... eh, verhalen waarin een petemoei een vriendelijke jongere zoon of een reiziger helpt?’

‘Dat zijn feeën, geen petemoeien,’ zei ze met een vermoeide zucht, alsof ze dat al honderd keer had uitgelegd. ‘Daar is echt een heel groot verschil tussen, hoor. Wij hebben onze eigen magie, met heel speciale krachten. Goed, wat jouw geval betreft...’

Ik hoorde dat de deur openging en keek om, vurig hopen dat het Owen niet was, nog niet tenminste. Gelukkig was hij het inderdaad niet. Hij had wel een uitstekend moment uitgekozen om voor de verandering een keer niet punctueel te zijn. Het laatste wat ik wilde was dat hij merkte dat ik adviezen kreeg van een petemoei. Dat zou natuurlijk een zeer verkeerde indruk wekken. Ik draaide me weer om naar Ethelinda. ‘Het is niet dat ik uw aanbod niet waardeer, maar ik heb op dit moment echt geen hulp nodig. Ik vind het fijner om alles op mijn eigen manier te doen.’

De bril gleed van haar neus en bungelde aan het touwtje om

haar hals. Ze keek me met een hartverscheurende blik aan. ‘Wat jij wilt,’ zei ze koeltjes, maar ik hoorde aan haar stem dat ze alleen maar zo ijzig deed om te verbergen dat ze zich erg gekwetst voelde.

De gedachte dat ik een oude vrouw – petemoei of anderszins – aan het huilen maakte, kon ik niet verdragen. ‘Maar als het nu echt op een ramp dreigt uit te lopen, zou ik u misschien wel even kunnen bellen.’

Ze klaarde meteen op. Het boek verdween en er floepte een gouden medaillon in haar hand. ‘Hiermee kun je me altijd bereiken,’ zei ze terwijl ze me het medaillon gaf. ‘Doe het open als je me nodig hebt. Daarna wijst het zich vanzelf.’ Voordat ik nog iets kon vragen, was ze spoorloos verdwenen, samen met het theestel.

Terwijl ik het medaillon in de zak van mijn jasje liet glijden, voelde ik een koude luchtstroom. Heel even dacht ik dat dat een nawerking van haar verdwijntruc was, maar toen drong het tot me door dat de deur openging. Ik keek op en zag Owen binnenkomen. Ik was niet de enige die hem aanstaarde. Hij zag eruit als een beroemde droomprins, zó waanzinnig knap was hij. Ik kon de hersens van de andere gasten bijna horen kraken terwijl ze zich afvroegen in welke film ze hem ook alweer hadden gezien. Hij liep tussen de tafeltjes door en plofte op de stoel die Ethelinda net op wonderbaarlijke wijze had verlaten.

Owen zag er die ochtend uit als een beroemdheid die in zijn vrije tijd door de paparazzi op de foto was gezet. Zijn bijna gitzwarte haar was nog een beetje vochtig, alsof hij net had gedoucht, en het krulde een beetje in zijn nek en achter zijn oren. Hij had een lichte stoppelbaard op zijn sterke kaaklijn en zijn donkerblauwe ogen gingen schuil achter een metalen montuur.

Ik zou misschien een beetje teleurgesteld zijn geweest dat hij niet wat meer moeite had gedaan om er op onze eerste echte date wat verzorgder uit te zien, als hij niet zo opgewonden en nerveus was geweest. ‘Sorry dat ik te laat ben,’ zei hij buiten adem, ‘maar er is een crisis op de zaak.’

‘Wat is er dan?’ vroeg ik bezorgd.

Er floepte een kopje met het logo van de broodjeszaak tussen zijn handen, hij pakte het en nam een slokje. Toen pas zag ik dat er voor mij ook zo’n kopje op tafel stond, dus ik goot wat cafeïne naar binnen terwijl ik op een antwoord wachtte. Ik was het inmiddels volkomen normaal gaan vinden dat er zomaar bekers of glazen tevoorschijn floepten, vooral als ik bij Owen in de buurt was, dus ik keek er niet meer van op.

‘Ari is gisteren ontsnapt,’ zei hij toen hij weer op adem was gekomen. Ari was de boze fee; ze had zich voorgedaan als een goede vriendin, maar intussen had ze gespioneerd voor de vijand van het bedrijf waar Owen en ik voor werkten – Betovering, Bezwering & Illusie bv. We hadden haar de vorige avond op een bedrijfsfeest ontmaskerd en ze was door de beveiligingsmedewerkers van het bedrijf gevangengenomen.

‘Hoe kan ze nou ontsnapt zijn?’ vroeg ik,

‘Dat weet ik niet. Maar ik moet straks naar het kantoor om te zien of er nog resten te vinden zijn van de toverspreuk die ze heeft gebruikt. Sorry, ik vind het erg vervelend om roet in het eten te gooien.’

‘Dat hindert niet,’ zei ik. Ik ben niet zo’n type dat stampvoetend van een man eist dat hij me boven aan zijn prioriteitenlijst zet, en ik was beslist niet van plan om daar op dit moment verandering in aan te brengen, nu boven aan de prioriteitenlijst van mijn date stond dat hij de wereld moest redden van slechte magie.

‘Ik maak het later wel weer goed,’ beloofde hij. Toen hield hij zijn hoofd een beetje scheef en lachte naar me op een manier waar ik zelfs van zou zijn gesmolten als ik woedend was geweest over zijn prioriteiten. ‘Heb je zin om even met me mee te lopen naar de metro?’

‘Oké.’ Ik pakte mijn kartonnen koffiebekertje. ‘Maar goed dat we onze eigen meeneembekers hebben, hè?’

Zijn wangen kleurden roze. ‘Dat zou ik anders niet gedaan hebben, maar ik had geen tijd om lang te wachten.’ We stonden

op, liepen naar de uitgang en gingen de treetjes op naar het trottoir.

Nu we de drukke broodjeszaak uit waren, konden we het ongehinderd over Ari en Phelan Idris hebben, de man die hier achter moest zitten, zonder bang te hoeven zijn dat iemand ons gesprek zou horen. ‘Die kalme aftocht van Idris gisterenavond voorspelde natuurlijk ook al niet veel goeds,’ zei ik. ‘We hadden kunnen weten dat hij iets van plan was, want hij geeft het anders nooit zo gemakkelijk op.’

‘Misschien wel. Maar aan de andere kant lijkt hij me niet iemand die zich erg druk maakt om een vrouw in nood. Ik zie hem er eerder voor aan om haar meteen te vergeten en op zoek te gaan naar een volgend slachtoffer om voor zijn karretje te spannen.’

‘Tenzij ze weet wat hij van plan is. Als zij zich door hem heeft laten overhalen om ons te verraden, kan ze zich misschien ook laten overhalen om ons alles over hem te vertellen.’

‘Ja, dat zou inderdaad kunnen. Hoewel overhalen misschien niet helemaal het juiste woord is.’ Hij zei het op een koele, bijna ijzige toon, waar de rillingen me van over de rug liepen.

‘Je bent toch niet van plan om haar te gaan martelen, hè?’ vroeg ik.

Hij verslikte zich in de slok koffie die hij net had genomen en ik moest hem flink op zijn rug slaan voordat hij weer op adem kwam. ‘Martelen? Natuurlijk niet! Je denkt hopelijk niet dat we daartoe in staat zijn. Er zijn betere manieren om informatie los te krijgen.’

‘Gelukkig. Ik ben wel behoorlijk kwaad op haar, maar dat zou mij te ver gaan. Maar als ze is ontsnapt, betekent dat dan misschien dat er nog iemand anders in het bedrijf is die voor Idris werkt?’

‘Dat moet ik nu inderdaad gaan uitzoeken. Of hij het van buitenaf heeft gedaan of dat er insiders bij betrokken zijn.’

‘Ons werk houdt ook nooit op, hè?’

‘Mijn werk in elk geval niet. Maar ik denk dat je je hier niet al te

veel zorgen om moet maken, althans nu nog niet. We hebben een paar immunen op de verificatie van onze beveiliging gezet, dus die helpen ons nu bij de eerste ronde.'

Ik zou me misschien beledigd moeten voelen nu hij liet merken dat hij me niet nodig had, maar eerlijk gezegd voelde ik me alleen maar opgelucht. Ik had mijn eigen taak binnen het bedrijf en daar was ik erg aan gehecht. Bovendien verheugde ik me erop om mijn zogenaamd gewone leventje weer op te pakken. Over minder dan een week was het Kerstmis en ik zat niet te wachten op een nieuw project, zo vlak voor de feestdagen.

We kwamen bij het metrostation Union Square en Owen bleef bij de ingang staan. 'Ik bel je nog wel en dan maak ik het goed met je.'

'Daar hou ik je aan,' antwoordde ik, terwijl ik hem even nauwkeurde. Pas toen hij uit het zicht verdwenen was, drong het tot me door dat onze eerste officiële date niet veel anders was gelopen dan de andere keren dat we samen op stap waren geweest: we waren samen naar de metro gelopen en we hadden het over het werk gehad, net zoals elke doordeweekse ochtend. Er was niets veranderd. Hij had me geen afscheidskus gegeven en er was geen liefkozend fysiek contact geweest: geen handje vasthouden, niet eens een arm om mijn schouder.

Ik kon een teleurgestelde zucht niet onderdrukken toen ik me omdraaide en naar huis liep, weg van de rood-witgestreepte kraampjes van de kerstmarkt waar je zo leuk hand in hand overheen kon slenteren met iemand voor wie je bijzondere gevoelens koesterde. Dit was bepaald niet zoals ik me deze dag had voorgesteld. Ik dacht glimlachend terug aan de vorige avond. Toen we waren vertrokken van het bedrijfsfeestje, liep ik nog steeds met mijn hoofd in de wolken: niet alleen omdat ik Ari had ontmaskerd als bedrijfsspionne en saboteur, maar vooral omdat Owen Palmer me had gekust en me had verteld wat hij voor me voelde.

We hadden een taxi naar mijn huis genomen en ik had hem uitgenodigd om een beker warme chocolademelk te komen drin-

ken en de gebeurtenissen van die avond nog eens de revue te laten passeren. Hoewel het armoedige appartementje dat ik met twee huisgenoten deelde heel iets anders was dan zijn comfortabele herenhuis, had hij helemaal niet de indruk gewekt dat hij zich er niet thuis voelde. Ik moest me inhouden om geen vreugdedansje te doen terwijl ik in mijn keukentje de warme chocolademelk maakte. Het enige wat ik kon denken was: Owen Palmer zit aan mijn keukentafel en hij heeft me gekust! Er waren mij de afgelopen maanden allerlei geweldige – en ook minder geweldige – dingen overkomen, maar pas nu had ik de neiging om mezelf voortdurend in mijn arm te knijpen.

Ik durfde bijna de keuken niet meer uit omdat ik bang was dat hij er helemaal niet was en ik alles alleen maar had gedroomd. Maar hij zat er echt, en hij zag er ongelofelijk knap uit in die smoking. Na onze zoen en de andere liefdesbetuigingen van nog niet zo lang geleden, was er een ongemakkelijke sfeer tussen ons ontstaan. We keken elkaar niet echt aan terwijl we aan de keukentafel onze chocolademelk dronken en kerstkransjes aten. Ik vroeg me af of het eigenlijk wel zo'n goed idee was geweest om hem uit te nodigen.

'Wat een leuk feest was het, hè?' zei ik na een tijdje, toen ik de stilte niet meer kon verdragen.

'Ja, afgezien van enkele onderbrekingen,' antwoordde hij met een scheve grijns.

'Ja, inderdaad. Zijn onze bedrijfsfeestjes altijd zo boeiend?'

'Dat hangt er vanaf wat je precies onder "boeiend" verstaat. Wij vinden het niets bijzonders, maar de meeste mensen zouden het wel een tikkeltje vreemd vinden.'

'Ja, als je bij een makelaarskantoor werkt, is zo'n soort feestje wel heel iets anders.' Grr!!! Was ik eindelijk alleen met Owen Palmer, kon ik alleen maar een beetje kletsen over het bedrijfsfeestje.

En alsof de hele situatie nog niet ongemakkelijk genoeg was, werd er op dat moment een sleutel in de voordeur gestoken. Een

van mijn huisgenoten kwam thuis. Ik had gehoopt dat ik de situatie met Owen een beetje kon consolideren voordat hij aan mijn huisgenoten zou worden blootgesteld, maar dat had ik natuurlijk eerder moeten bedenken, voordat ik hem mee naar huis nam. Ik vroeg me alleen af waarom ze uitgerekend nu vroeg thuis moesten komen, en dat nog wel op een vrijdag.

Het was zelfs nog erger dan ik had gevreesd, want zowel Gemma als Marcia kwam de kamer binnen. Toen ze zagen wie er aan tafel zat, viel hun mond open van verbazing. Ze hoefden verder niets te zeggen, want wat ze dachten was duidelijk op hun gezicht af te lezen: Dus dat is die man waarover je het steeds had? Waarom heb je hem niet eerder aan de haak geslagen?

Ik keek naar Owen. Aan zijn knalrode gezicht kon ik zien dat hij hun gedachten net zo gemakkelijk kon raden als ik. Hij ging staan, als een echte heer, en ik haastte me om iedereen aan elkaar voor te stellen. 'Gemma, Marcia, dit is Owen. We kennen elkaar van het werk.' Dat hij me had gezoend en dat hij me leuk vond, zei ik er maar niet bij. Dat zou vast wel ter sprake komen zodra hij de deur uit was. 'Owen, dit zijn mijn huisgenoten, Gemma en Marcia.'

Hij liep om de tafel naar ze toe, naar de plek waar ze als aan de grond genageld waren blijven staan. 'Prettig kennis te maken,' zei hij terwijl hij hun een hand gaf. Ze kregen het voor elkaar om antwoord te geven, maar ze zagen eruit als een stel zombies. Ik meende zelfs een spoortje kwijl op Gemma's kin te zien. Toen draaide hij zich naar me toe en zei: 'Ik moet weer eens naar huis.'

Terwijl ik met hem naar de bank liep, waar hij zijn overjas overheen had gelegd, zei ik: 'Ik breng je wel even naar de voordeur.' Ik liep met hem naar beneden, naar de eerste verdieping, waar hij bleef staan en zich naar me omdraaide.

'Nogmaals bedankt voor de leuke avond,' zei hij.

'Jij ook bedankt.'

'Zullen we morgen iets afspreken? Misschien kunnen we gaan brunchen, en daarna iets leuks gaan doen?'

Het leek wel alsof de hemel openging. ‘Oké. Dat lijkt me erg leuk.’

‘Goed. Zullen we om tien uur afspreken in die broodjeszaak aan Irving Place, vlak bij mijn huis? Ik wil je ook wel ophalen, maar ik weet niet of je huisgenoten dat op het moment wel aankunnen.’ Hij klonk plagerig, maar toch werd hij vuurrood, van de kraag van zijn overhemd tot aan zijn haargrens, en ik kreeg het donkerbruine vermoeden dat het andersom was en dat hij mijn huisgenoten misschien niet aankon.

‘Dat lijkt me prima,’ zei ik.

‘Leuk. Tot dan.’ Hij legde zijn hand op mijn wang, boog zich naar me toe, en gaf me een zachte, warme, stevige en toch tedere kus die tegelijk ook als een omhelzing voelde.

De volgende dag kreeg ik het door de herinnering aan die kus nog steeds heel erg warm, zo warm zelfs dat ik zin kreeg om mijn jas uit te trekken hoewel het een koude decemberdag was. Als ik eraan teruggedacht, voelde ik nog steeds zijn hand op mijn wang.

Ik betwijfelde of er in die paar uur echt iets was veranderd. Hij was gewoon Owen, een man die helemaal leefde voor zijn levenswerk. Dat was juist een van de dingen die ik zo leuk aan hem vond. Als hij zich niets zou aantrekken van een crisissituatie op het werk omdat hij graag de dag met mij wilde doorbrengen, zou hij Owen niet zijn en zou ik hem lang niet zo leuk vinden.

Toen ik weer thuis kwam, deed ik de voordeur open en liep naar boven, langs de plek op de overloop waar hij me de vorige avond had gekust. Daarna liep ik door naar ons appartement, waar het een stuk drukker was dan ik had verwacht. Gemma en Marcia waren thuis en Connie was op bezoek, die hier had gewoond voordat ik naar New York verhuisde en inmiddels was getrouwd. Ze stonden samen rond de keukentafel; het leek wel alsof ze een topbespreking hielden.

‘Katie! Wat ben je vroeg terug,’ zei Gemma toen ze mij zag. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Er was een noodgeval op de zaak, dus we hebben alleen koffie gedronken,’ zei ik terwijl ik mijn jas uittrok. Ik vertelde maar niet dat we die koffie onderweg naar het metrostation hadden opgedronken. Gemma en Marcia waren als rasechte vriendinnen niet bepaald vergevingsgezind als het ging om wat zij als de misstappen van mijn dates beschouwden.

‘Wat deed hij ook alweer?’ vroeg Marcia.

Ik had helemaal nog niet verteld wat hij deed. Dat was ook moeilijk uit te leggen zonder te beginnen over tovenarij en aanverwanten, en als ik zei dat hij bij Research and Development werkte, was dat geen overtuigende verklaring voor zijn plotselinge afwezigheid. ‘Hij is manager bij het bedrijf waar ik voor werk,’ zei ik. Dat was lekker vaag en het klonk belangrijk genoeg.

Marcia knikte. ‘Ja, dat is het nadeel van daten met belangrijke mannen.’ Als gedreven en carrièregerichte vrouw begreep zij als geen ander dat zo iemand het werk voor liet gaan. Maar het verbaasde me hoe smachtend ze klonk.

‘Als het een vent is die eruitziet zoals hij, kun je natuurlijk wel eens iets door de vingers zien, maar ik zou dat niet te vaak laten gebeuren,’ zei Gemma. Ze keek naar Connie en voegde eraan toe: ‘Je had hem moeten zien, joh! En hij leek ons ook nog heel erg aardig, ook al hebben we hem maar even gezien. Onze kleine Katie heeft het heel goed gedaan.’

‘Wat brengt jou hier naar deze kant van het eiland?’ vroeg ik aan Connie.

‘Ach, een kleine relatiecrisis,’ antwoordde Gemma voordat Connie iets kon zeggen. ‘En je bent net op tijd.’

‘Waarvoor?’

‘Schaatsen in het Rockefeller Center.’

Terwijl ik probeerde te bedenken wat schaatsen te maken had met een relatiecrisis, gaf Gemma me een papier. ‘Wat denk jij hiervan?’ vroeg ze.

Het was een dik, stijf vel papier, zo'n vel dat wordt gebruikt voor officiële documenten. Ik vouwde het open en zag dat het beschreven was met een ouderwets, vloeiend handschrift. Het was een uitnodiging van Philip aan Gemma en haar vriendinnen om te komen schaatsen in het Rockefeller Center en er werd een tijdstip genoemd waarop hij ons zou komen afhalen. 'Wat ik denk?' vroeg ik. 'Ik denk dat het een uitnodiging is,' zei ik schouderophalend.

'Maar vind je het niet een beetje vreemd?'

Ik moest op mijn onderlip bijten om niet in lachen uit te barsten. Dat er iets vreemds was aan Philip, het vriendje van Gemma, was nog zacht uitgedrukt. Zij wist het niet, maar hij had tientallen jaren als betoverde kikker geleefd totdat hij ongeveer een maand geleden was bevrijd. En een vent die bij een vijver in Central Park had gewoond en jarenlang vliegen had gegeten, kon je natuurlijk niet echt normaal noemen. Ik vond dat het hem redelijk goed lukte om zich aan te passen aan de moderne tijd en dat hij alweer echt op een normaal mens begon te lijken, maar dat kon ik natuurlijk niet tegen Gemma zeggen. Ze wist helemaal niets van magie en ik kon dat kikkerverhaal niet vertellen zonder haar in te wijden in de wereld van magie.

'Nou, een handgeschreven brief is tegenwoordig wel bijzonder,' gaf ik toe. 'Maar ik vind het wel charmant. En lief.'

'Hij heeft hem hier zelfs door iemand laten afgeven. Het lijkt wel alsof hij mij ontloopt of zo. Zou hij soms niet kunnen sms'en? Met die nieuwerwetse uitvinding die ze telefoon noemen? Ik heb mijn mobiel altijd bij me, dus hij hoeft niet aan te komen met de smoes dat hij me niet kan bereiken. En waarom nodigt hij mijn vriendinnen ook uit? Wat is dat nou voor een date?'

'Een date waarbij er niets gaat gebeuren,' zei Marcia droog. 'En laten we wel wezen: dat is toch precies het probleem? Dat hij nog niet met je naar bed is geweest?'

Gemma begon te blozen, misschien wel voor de eerste keer in haar leven. 'Ja, dat is zo. Maar dat is niet het enige. Hij is de laat-

ste tijd heel druk-druk-druk.’ Ze maakte met haar vingers aanhalingstekens in de lucht.

Er bestaat een universele wet die zegt dat degene over wie je het hebt, altijd net op dat moment komt opdagen, en dat stond nu misschien ook te gebeuren, want op dat moment ging de bel. Gemma sprong op en rende naar de intercom. Het was inderdaad Philip. Hij had geluk dat de intercom alleen aan deze kant te horen was als er iemand op de knop drukte, want hij zou waarschijnlijk steil achterover gevallen zijn als hij ons gesprek had gehoord. ‘We komen eraan,’ zei Gemma.

‘Ik kom jullie boven wel afhalen,’ klonk Philips stem krakerig door de luidspreker.

‘Dat hoeft echt niet,’ antwoordde Gemma. Ze liet de knop los en draaide zich naar ons om. ‘Nou, kom mee, dames. Jullie mogen vandaag mijn chaperonnes zijn. Dan kunnen jullie me meteen waarschuwen als ik me dingen in mijn hoofd haal.’

We pakten onze tasjes en jassen en marcheerden naar beneden. Ik moest toegeven dat het een vreemde situatie was. Zelfs Owen had zoiets niet voorgesteld voor een date, hoe verlegen hij ook was. Maar eigenlijk had ik nog geen echte date met hem gehad, dus ik kon het niet goed vergelijken.

Toen we beneden kwamen, maakte Philip een buiging en gaf Gemma een rode roos. Daarna boog hij ook naar ons. ‘Dames, heel fijn dat u ons vandaag wilt begeleiden. Ik geloof dat het openbaar vervoer de meest doelmatige wijze is waarop wij onze bestemming kunnen bereiken.’ Hij gaf Gemma galant een arm en ze gingen op weg naar het metrostation.

Wij volgden ze op gepaste afstand, maar wel zó dichtbij dat we konden horen wat ze zeiden. ‘Oké, ik geef toe dat dit wel enigszins vreemd is,’ fluisterde Marcia. ‘Alleen al die uitnodiging, maar vooral dat wij allemaal mee moeten.’

‘Misschien zat je er niet ver naast toen je zei dat er op deze manier niet veel kan gebeuren,’ peinsde Connie. ‘Het lijkt inderdaad wel alsof we hun chaperonne zijn.’

Ik riep bijna: 'Dat is het!', maar ik kon het nog net camoufleren met een zogenaamde hoestbui. Het hing er vanaf hoe lang hij als kikker door het leven was gegaan, maar misschien kwam hij uit een tijd waarin mannen en vrouwen niet geacht werden bij elkaar te zijn zonder gezelschap van anderen, althans niet voordat ze waren getrouwd. Ik kon me niet herinneren dat hij ooit alleen met Gemma was geweest, behalve in het openbaar. Maar dat kon ik natuurlijk niet uitleggen zonder iets te moeten vertellen over magie en tovenarij. In plaats daarvan zei ik: 'Hij is gewoon ouderwets! Als hij nog niet zeker weet of hij echt iets met haar wil, verzint hij waarschijnlijk een manier om de boot af te houden en tegelijk toch met haar om te blijven gaan.'

'Dat klinkt niet onlogisch,' zei Marcia, maar toen konden we het er verder niet meer over hebben omdat we bij het metrostation waren gekomen en we zo dicht bij elkaar waren dat ze ons zouden kunnen verstaan.

Ik keek goed naar Philip en Gemma, maar ik zag niets bijzonders aan ze; ik kreeg alleen de indruk dat Philip zich waarschijnlijk meer op z'n gemak zou voelen met een Ascot-stropdas en slobkousen. Een kaki broek van Gap was echt niets voor hem. Het viel me op dat hij heel geïnteresseerd deed. Hij keek voortdurend naar haar, hij scheen te luisteren naar alles wat ze zei, en hij was ongelooflijk attent. Helaas merkte ze dat helemaal niet op en deed ze steeds kribbiger tegen hem. Het zag ernaar uit dat ze een geweldige man dreigde kwijt te raken, alleen maar doordat ze ieder uit een verschillend tijdperk afkomstig waren en verschillend dachten over hoe de ideale date eruitzag. Als iemand een petemoei nodig had, dan waren zij het wel.

Maar als ik zoiets zou voorstellen, zou Gemma dat natuurlijk meteen afwijzen; sterker nog: ze zou er helemaal niet in geloven. Ik had trouwens helemaal geen tijd om me met de relaties van mijn vriendinnen bezig te houden, want mijn vijanden lagen op de loer, en bovendien had ik de hele tijd al het gevoel dat ik in de gaten werd gehouden.

2

Als het zomer was, zou ik hebben gedacht dat er een hommeltje in de buurt rondzweefde. Ik hoorde een zoemend geluid, alsof er kleine vleugels in een razend tempo heen en weer gingen. Maar omdat de temperatuur beneden het vriespunt lag, kon ik er bijna zeker van zijn dat ik niet door een of ander insect werd achtervolgd. Ik ging meteen in mijn hoofd mijn lijstje van magische wezens na. Het probleem was alleen dat mijn kennismaking met magische wezens nog steeds vrij beperkt was en bovendien had Idris laten zien dat hij dol was op het bedenken van nieuwe creaturen.

Bij de ingang van het metrostation bleef ik een beetje achter bij de anderen onder het voorwendsel dat ik mijn metrokaart zocht, zodat ik ongemerkt eens goed kon kijken naar iets wat de anderen niet konden zien. Al snel zag ik wat daar boven mijn linkerschouder zweefde, en ik slaakte een zucht van verlichting. Het was een kleine jongenself. Ik wist niet dat ze zó klein konden worden, maar toen dacht ik ineens aan Tinkelbel. Oké, dat is iemand uit een verhaal, maar ik had geleerd dat veel dingen die volgens mij alleen in sprookjes voorkwamen, ook in werkelijkheid bestonden, en dat gold hier kennelijk ook voor. De elf saludeerde naar me, dus ik concludeerde dat hij mijn magische bodyguard was. Door de dreiging van Idris en zijn mensen werd ik de laatste tijd altijd op de voet, of in dit geval op de schouder, gevolgd door iemand van de beveiliging van BBI.

Daardoor had ik niet zoveel zin om met mijn vriendinnen uit te gaan. Was het wel verstandig om me samen met mijn vriendinnen in het openbaar te begeven nu de vijand op de loer lag?

Idris en Ari zouden niet aarzelen om mij of mijn vriendinnen te vernederen of me in het ergste geval iets aan te doen. In het Rockefeller Center konden allerlei magische rampen gebeuren. ‘O, er schiet me ineens iets te binnen wat ik nog moet doen,’ zei ik. ‘Gaan jullie maar, en veel plezier. Ik wilde eigenlijk toch niet gaan schaatsen, want dat heb ik mijn hele leven nog nooit gedaan. In Texas hebben we alleen ijs in de borrel en ik heb geen zin om met kerst mijn been in het gips te hebben.’

‘Ik denk dat ik wel weet wat jij gaat doen,’ zei Connie. ‘Zeker een cadeautje zoeken voor je vriendje. Lastig, hè, als je zo vlak voor kerst een nieuw vriendje krijgt. Dan moet je een cadeau verzinnen dat past bij het stadium van je relatie.’

Ik wilde die verklaring best aangrijpen als excuus om weg te komen, maar nu ik eens goed nadacht over wat Connie zei, raakte ik plotseling in paniek. Ik had Owen al een cadeau gegeven, maar dat was omdat we op het werk lootjes hadden getrokken en ik iets voor hem moest kopen. Ik had er helemaal niet aan gedacht dat ik ook nog iets anders voor hem moest hebben. ‘Wat voor iets past dan bij een prille relatie?’ vroeg ik.

‘Nou, het moet persoonlijk genoeg zijn om aan te geven wat je voor hem voelt, maar ook weer niet zo persoonlijk dat het suggereert dat jij denkt dat er iets is wat er nog niet is. Niet te duur, maar wel iets wat van blijvende waarde is voor het geval de relatie blijft bestaan.’

‘Oké, makkelijk zat,’ zei ik spottend. ‘Dus een meisje geef je een geinige knuffel of een mooie kaars. Maar een jongen?’ Ik meende een vaag gegiechel te horen en ik wierp een boze blik over mijn schouder naar mijn bodyguard. Hij verdween ogenblikkelijk uit mijn gezichtsveld en bleef op een keurige afstand zweven.

‘Ja, dat is de grote vraag,’ zei Marcia. ‘Alles wat ze leuk vinden is duur en dus ongeschikt voor een prille relatie. Misschien had je hem beter na de kerst aan de haak kunnen slaan.’

‘Weet je van wat voor muziek hij houdt?’ vroeg Connie. ‘Misschien kun je hem een cd geven.’